

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Rådhuspladsen 16

1550 København V

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

Meddelelser nr. 4

2. maj 2016

Tillæg 1 til kriminalforsorgens domssamling på samfundstjenesteområdet

Sæt kryds i kalenderen – kursus og generalforsamling 24. - 26. marts 2017

Ledige beneficier ved Retten i Aarhus

Ideer til forbedringer af www.lffa.dk efterlyses

Møderet for landsret - Prøvesager efterlyses til medlemmer

Den Europæiske Unions Domstol - www.curia.europa.eu

Ny film: Når børn og unge skal i retten

Seneste nyt fra Højesteret

Høringssvar: Styrket indsats mod mobiltelefoner i fængsler m.v. II

Meddelelse 7: Frihedsberøvelse – Asylansøger

Tillæg 1 til kriminalforsorgens domssamling på samfundstjenesteområdet

I forbindelse med lov nr. 152 af 18. februar 2015, som trådte i kraft 1. maj 2015, blev mulighederne for at idømme samfundstjeneste udvidet.

I marts 2015 udgav kriminalforsorgen en domssamling på samfundstjenesteområdet indeholdende udvalgte domme afsagt i fire retskredse i tidsrummet 1. oktober 2013 til 30. juni 2014.

For at følge udviklingen i antallet af samfundstjenestedomme har kriminalforsorgen valgt at lave to tillæg til domssamlingen fra 2015 indeholdende udvalgte domme afsagt i perioden 1. maj 2015 til 30. april 2016.

Tillæg 1 er opbygget på samme måde som domssamlingen og dækker perioden 1. maj 2015 til 31. august 2015. Afgørelserne vedrører overtrædelser af straffeloven og særlove, men ikke overtrædelse af færdselsloven.

I løbet af sommeren/efteråret 2016 vil tillæg 2 følge. Tillæg 2 vil indeholde domme afsagt i perioden 1. september 2015 til 30. april 2016.

Link til domssamlingen og tillæg 1 er her:

<http://www.kriminalforsorgen.dk/Domssamling-4945.aspx>

Sæt kryds i kalenderen – kursus og generalforsamling 24. - 26. marts 2017

Landsforeningens næste generalforsamling afholdes på Hotel Svendborg søndag den 26. marts 2017 om formiddagen.

Der vil være socialt samvær fra fredag den 24. marts 2017 om aftenen.

Lørdag den 25. marts 2017 vil der være kursus i løbet af dagen samt festmiddag om aftenen.

Nærmere om pris og tilmelding følger i Meddelelser sidst på året.

Ledige beneficier ved Retten i Aarhus

To hverv som offentlig forsvarer og som beskikket advokat for personer, der har fri proces ved Retten i Aarhus og tillige ved Vestre Landsret, er ledige.

Fristen er 30. maj 2016.

Se opslaget her:

<http://www.domstol.dk/aarhus/nyheder/ovrigenyheder/Pages/LedigestillingsombeneficeretadvokatvedRetteniAarhus1.aspx>

Ideer til forbedringer af www.lffa.dk efterlyses

Har du ideer til forbedringer af landsforeningens hjemmeside, kan du sende forslag til foreningens sekretær på pt@strafferetsadvokaten.dk

Indkomne forslag vil blive drøftet på næste bestyrelsesmøde, der afholdes den 7. juni 2016.

Møderet for landsret - Prøvesager efterlyses til medlemmer

Flere af landsforeningens ikke-beneficerede medlemmer har kontaktet foreningens sekretær vedrørende problemet med at finde prøvesager.

I modsætning til ved retssagsprøven er det ikke muligt at anvende fiktive sager som prøvesager.

Da straffesager i praksis ikke kan anvendes som prøvesager for forsvarere, er det særdeles vanskeligt for strafferetsadvokater at finde prøvesager.

Landsforeningen er bekendt med, at enkelte forsvarere har haft straffesager som prøvesager.

Statsadvokaten for København har oplyst, at de ikke (længere) afgiver forelæggelsen til forsvarerne i straffesager, hvilket er en betingelse for at prøvesag overhovedet kan komme på tale.

Landsforeningen støtter naturligvis op om ethvert initiativ, der går ud på at gøre det nemmere at erhverve møderet for landsret. Landsforeningen har sidste år været repræsenteret i en arbejdsgruppe sammen med bl.a. repræsentanter for advokatsamfundet, hvor der bl.a. blev drøftet forskellige oplæg til ændring af reglerne om møderet. I sidste ende kræves dog en ændring af retsplejeloven.

Har du en egnet prøvesag, hvor klienten måske ikke har mulighed for at betale for advokatbistand, har landsforeningens sekretær kendskab til flere medlemmer, der hellere end gerne udfører sagen uden salær.

Kontakt i givet fald sekretæren på pt@strafferetsadvokaten.dk, hvorefter der straks vil blive formidlet kontakt til et medlem af landsforeningen, der gratis vil udføre (prøve-)sagen.

Den Europæiske Unions Domstol - www.curia.europa.eu

Et medlem af landsforeningen har henledt opmærksomheden på EU-Domstolens hjemmeside, hvor der kan findes relevante afgørelser - bl.a. afgørelsen den 5. april 2016 i de forenede sager Pál Aranyosi (sag C-404/15) og Robert Căldăraru (sag C-659/15 PPU):

”Artikel 1, stk. 3, artikel 5 og artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om **den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne**, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, som stilles over for objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, som vidner om, at der ved forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat foreligger

mangler, der er systematiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede, skal foretage en konkret og præcis prøvelse af, om der er alvorlige grunde til at antage, at en person, som er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på retsforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf, på grund af forholdene under sin frihedsberøvelse i denne medlemsstat løber en reel risiko for at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i tilfælde af overgivelse til nævnte medlemsstat. Med henblik herpå skal den anmode om supplerende oplysninger fra den udstedende judicielle myndighed, der skal meddele disse oplysninger inden for den i anmodningen fastsatte frist, efter om fornødent at have anmodet om bistand fra den eller en af de centrale myndighed(er) i den udstedende medlemsstat som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 7. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal udsætte sin afgørelse vedrørende den berørte persons overgivelse, indtil den får supplerende oplysninger, som giver denne mulighed for at afvise, at der foreligger en sådan risiko. Såfremt det ikke inden for en rimelig frist kan afvises, at der foreligger en sådan risiko, skal myndigheden beslutte, om overgivelsesproceduren bør bringes til ophør.”

Hele afgørelsen kan læses her (dansk version):

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=175547&pageIndex=0&doclang=DA&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=174000>

Ny film: Når børn og unge skal i retten

Domsstolsstyrelsen har bedt landsforeningen om at bringe følgende:

Danmarks Domstole har produceret en kort film til unge, der skal møde i retten. Den forklarer processer, talemåder og hvem der er hvem i en retssag. I filmen møder vi også en række unge, der fortæller om deres oplevelse med at vidne i en retssag.

En undersøgelse fra Børnerådet og Rigshospitalet viser, at unge vidner savner information om retssystemet og den retssag, som de skal vidne i: Hvad skal der ske, hvordan ser der ud i en retssal, hvordan bliver der talt og hvem er med? Den manglende information skaber ekstra usikkerhed i en situation, hvor de unge i forvejen er pressede. Derfor har Danmarks Domstole produceret en informationsfilm.

”Vi er klar over, at det er overvældende for børn og unge, der skal i retten. Derfor har vi produceret en film, hvor unge mennesker selv forklarer hvad der sker, og hvad man kan forvente. På det mere generelle plan har vi udviklet et undervisningsforløb og hjemmesiden ’kenddinret.dk’, hvor børn og unge kan blive klogere på retssystemet. Og vi har indrettet børnerum i alle retterne, hvor børn kan afgive forklaring”, siger Merethe Eckhardt, udviklingsdirektør i Domsstolsstyrelsen.

”I Danmarks Domstole har vi et erklæret mål om tidssvarende kommunikation, der møder borgerne i øjenhøjde og der hvor de er. Det gælder både for børn, unge og voksne”, fortsætter Merethe Eckhardt.

Filmene kommer samtidig med en lovændring, der betyder, at børn under 15 kan vidne via video. De behøver altså ikke længere at møde i retten. Filmene henvender sig derfor primært til unge over 15, der er indkaldt som vidne i en straffesag.

Film til unge vidner: https://www.youtube.com/watch?v=z_GMbA99aKs

Der er også produceret en kortere film til unge, der skal i retten, fordi de er tiltalt for noget strafbart.

Film til unge tiltalte: <https://www.youtube.com/watch?v=aZgKIMPKho>

Seneste nyt fra Højesteret

Siden seneste nummer af Meddelelser er der afsagt følgende afgørelser af Højesteret af interesse for forsvarsadvokater (www.hoejesteret.dk)

Rejseforbehold pålagt en beskikket forsvarer ændret til et begrænset rejseforbehold

Kendelse afsagt 1. april 2016, sag 220/2015

Advokat A blev beskikket som forsvarer for T, der var varetægtsfængslet, og som senere blev tiltalt med påstand om forvaring for et stort antal seksuelle overgreb mod børn, herunder voldtægt. Beskikkelsen blev gjort betinget af, at advokat A frafaldt krav mod statskassen på godtgørelse for rejsetid og transportudgifter. Advokat A ønskede rejseforbeholdet ændret til et begrænset rejseforbehold, således at han kunne få sin rejsetid og rejseudgifter dækket i samme omfang som en lokal beskikket forsvarer ville kunne, herunder i forbindelse med politiafhøringer, videoafhøringer af børn mv. uden for retskredsen.

Højesteret bemærkede, at der var tale om en straffesag af meget alvorlig betydning for tiltalte og udtalte herefter, at der med et begrænset rejseforbehold i den foreliggende sag, således at advokat A ikke ydedes højere salær eller større kørselsudgifter mv., end en lokal forsvarer ville blive tillagt, ikke ville være merudgifter ved beskikkelse af advokat A frem for beskikkelse af en lokal advokat.

Højesteret fastslog herefter, at beskikkelsen af advokat A alene skulle betinges af et begrænset rejseforbehold, hvorefter der kunne ydes advokat A passende salær og rejseudgifter, som han med føje havde afholdt, men begrænset til, hvad han kunne have oppebåret, hvis han havde haft kontor inden for retskredsens område, jf. retsplejelovens § 741 og § 334, stk. 3.

Højesteret ændrede således landsrettens kendelse.

Rejseforbehold pålagt en beskikket forsvarer ændret til et begrænset rejseforbehold

Kendelse afsagt 1. april 2016, sag 186/15

Advokat A blev beskikket som forsvarer for T, der var varetægtsfængslet og sigtet for en række forhold primært vedrørende indbrud, og som senere blev straffet med fængsel i 8 måneder. Beskikkelsen blev gjort betinget af, at advokat A, der havde kontor uden for retskredsen, frafaldt krav mod statskassen på godtgørelse for rejsetid og transportudgifter. Advokat A havde kortere afstand til arresten, hvor T var placeret, end en lokal advokat fra retskredsen ville have. Advokat A ønskede rejseforbeholdet ændret til et begrænset rejseforbehold, således at han blev sidestillet med en lokal advokat.

Højesteret udtalte, at der i den foreliggende sag ikke ville være merudgifter ved beskikkelse af advokat A

med et begrænset rejseforbehold frem for beskikkelse af en lokal advokat, idet advokat A ikke ville blive tillagt højere salær eller større kørselsudgifter mv., end en lokal advokat ville blive tillagt.

Højesteret fastslog herefter, at beskikkelsen af advokat A alene skulle betinges af et begrænset rejseforbehold, hvorefter der kunne ydes advokat A passende salær og rejseudgifter, som han med føje havde afholdt, men begrænset til, hvad han kunne have oppebåret, hvis han havde haft kontor inden for retskredsens område, jf. retsplejelovens § 741 og § 334, stk. 3.

Højesteret ændrede således landsrettens kendelse.

Anklagemyndigheden skulle have udleveret papirkopi af sagens akter til forsvareren

Kendelse afsagt den 5. april 2016, sag 252/2015

Højesteret udtalte, at forsvareren i en straffesag som udgangspunkt har krav på en papirkopi af sagens bilag, selv om der stilles en elektronisk kopi af bilagene til forsvarerens rådighed. Der var i sagen ikke oplyst omstændigheder, som gav grundlag for at fastslå, at det havde været forbundet med en sådan ulempe at kopiere bilagene, at dette udgangspunkt kunne fraviges.

Højesteret fastslog herefter, at anklagemyndigheden skulle have efterkommet forsvarerens anmodning om at modtage kopi af sagens akter i papirformat.

Landsretten var nået til et andet resultat.

Retsplejelovens § 802, stk. 1 og 2, indeholdt ikke hjemmel til beslaglæggelse af fremtidige indbetalinger

Kendelse afsagt den 5. april 2016, sag 230/2015

A var sigtet for via selskaberne S1 og S2 at have begået skatte- og afgiftssvig efter straffelovens § 289, og anklagemyndigheden havde anmodet om beslaglæggelse af indestående og fremtidige indbetalinger på bankkonti tilhørende de to selskaber i medfør af retsplejelovens § 802, stk. 1, subsidiært § 802, stk. 2.

Højesteret tiltrådte, at der var grund til at antage, at det aktuelle indestående på bankkontiene tilhørende de to selskaber kunne være udbytte ved en strafbar handling, som burde konfiskeres. Betingelserne for beslaglæggelse efter retsplejelovens § 802, stk. 1, af det aktuelle indestående på kontiene fandtes herefter at være opfyldt. Da beslaglæggelse af det aktuelle indestående endvidere måtte anses for at være nødvendig for at sikre det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation, bødekraft eller erstatning, fandt Højesteret, at også betingelserne for beslaglæggelse i medfør af retsplejelovens § 802, stk. 2, var opfyldt.

Efter ordlyden af og forarbejderne til retsplejelovens § 802, stk. 1 og 2, samt deres afgrænsning over for § 802, stk. 3, fandt Højesteret, at bestemmelserne i § 802, stk. 1 og 2, ikke gav hjemmel til at beslaglægge formue, som den mistænkte senere måtte erhverve. Beslaglæggelsen i medfør af § 802, stk. 1 og 2, i nærværende sag kunne således ikke udstrækkes til også at omfatte fremtidige indbetalinger på bankkontiene.

Landsretten var kommet til det resultat, at også fremtidige indbetalinger på bankkontiene kunne beslaglægges.

Dansk bekendtgørelse, der efter dansk-svensk aftale fastsatte fiskeriforbud for danske fartøjer i et område, der tillige omfattede svensk territorialfarvand, var ikke i strid med EU-retten

Dom afsagt den 5. april 2016, sag 82/2015

T1, T2 og T3 var fundet skyldige i overtrædelse af et forbud mod fiskeri i et område beliggende i Kattegat (område 3), der var fastsat i § 5 i bekendtgørelse nr. 391 af 16. april 2010, jf. fiskerilovens § 30. Forbuddet var indført på grundlag af en dansk-svensk aftale af 26. november 2008 om bl.a. forbud mod fiskeri i det angivne område, og hvorefter hvert land er forpligtet til at foretage det nødvendige for at gennemføre aftalen, herunder at indføre nationale regler om fiskeriforbud for egne fartøjer i området og at håndhæve disse regler. Overtrædelserne havde fundet sted i sommeren 2010 i svensk territorialfarvand.

Sagens hovedspørgsmål var, om bekendtgørelsens forbud mod fiskeri i det pågældende område er i strid med EU-retten og derfor ugyldigt, herunder fordi det område, fiskeriet var foregået i, ikke er omfattet af dansk jurisdiktion.

Højesteret fandt, at begrebet jurisdiktion i Grundforordningen og Teknikforordningen, som fastlægger medlemsstaternes mulighed for at træffe foranstaltninger til bl.a. bevarelse af fiskeressourcerne, skal forstås i overensstemmelse med det sædvanlige folkeretlige begreb, og at Danmark efter folkeretten ikke er afskåret fra at opnå jurisdiktion på svensk højhedsområde. Det kan ske på baggrund af aftale eller på grundlag af sædvane, praksis eller fælles forståelse landene imellem.

På baggrund af oplysningerne om aftalerne mellem Danmark og Sverige og om gennemførelsen heraf fandt Højesteret endvidere, at Danmarks kompetence til i forhold til danske fartøjer at fastsætte regler, håndhæve dem og pådømme overtrædelser, indebærer, at Danmark har jurisdiktion vedrørende hele området, herunder også den del af området, der hører til svensk territorialfarvand.

Herefter, og da der var tale om en foranstaltning omfattet af forordningerne, da der var sket behørig notifikation af den dansk-svenske aftale, da forbuddet ikke var i strid med det EU-retlige proportionalitetsprincip, og da de øvrige betingelser i Grundforordningen og Teknikforordningen for at træffe de nævnte foranstaltninger var opfyldt, fandt Højesteret, at de danske regler ikke var i strid med EU-retten. Der var heller ikke en sådan tvivl om forståelsen af bestemmelserne, at der var grundlag for at stille præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen.

Højesteret fandt heller ikke grundlag for at ændre konfiskationsbeløbene eller de fastsatte bøder.

Landsretten var nået til det samme resultat.

Det var nødvendigt at afbeskikke en forsvarer for at sikre tiltalte et effektivt forsvar, og forsvareren var ikke berettiget til salær for det udførte arbejde

Kendelse afsagt den 6. april 2016, sagerne 199/2015 og 200/2015

Landsretten afsagde i en straffesag kendelse om afbeskikkelse af en beskikket forsvarer, advokat A, og om at sagen skulle gå om under medvirken af nye dommere og domsmænd og ny forsvarer. Der var blandt domsmandsrettens medlemmer enighed om, at det ville være uforsvarligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag. Landsretten lagde herved vægt på, at forsvarerens optræden i sagen, herunder

afhøringer og procedure, var af en sådan karakter, at der ikke var givet tiltalte et relevant og tilstrækkeligt forsvar. Landsretten fremhævede i den forbindelse en række forhold, herunder at forsvarerens afhøring af det vidne, som efter tiltalen i sagen havde været udsat for vold mv., var utilstrækkelig, at forsvarerens procedure ikke forholdt sig til de relevante bevistemaer i sagen, og at forsvarerens bemærkninger om strafudmålingen nærmest måtte forstås som en opfordring til at straffe hårdest muligt for at understrege forsvarerens synspunkter i relation til en bevisførelse, som landsretten tidligere havde afslået.

Landsretten tilkendte ikke advokat A salær for udførelse af forsvaret, idet landsretten anførte, at sagens udførelse havde været behæftet med så væsentlige mangler, at beskikkelsen var ophævet.

Højesteret tiltrådte, at forsvaret af tiltalte havde været så mangelfuldt, at det var nødvendigt at afbeskikke forsvareren for – som led i en retfærdig rettergang – at sikre tiltalte et effektivt forsvar. Dette gjaldt, selv om tiltalte ikke havde anmodet om afbeskikkelse. Højesteret tiltrådte desuden, at advokat A ikke var berettiget til salær for det arbejde, han havde udført inden afbeskikkelsen.

Højesteret stadfæstede derved landsrettens afgørelser.

T skulle være fortsat varetægtsfængslet indtil dom i ankesag på grund af risiko for unddragelse

Kendelse afsagt den 11. april 2016, sag 41/2016

En straffesag mod T vedrørende et stort antal tyverier mv. måtte udsættes gennem flere år, idet alle forsøg på at indkalde T til hovedforhandling havde været forgæves. T blev derfor varetægtsfængslet efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, og ved byrettens dom blev T idømt fængsel i 1 år og 3 måneder. T ankede dommen til landsretten, som stadfæstede byrettens kendelse om fortsat varetægtsfængsling.

T havde efter det oplyste været uden fast bopæl i adskillige år, og han undlod at rette henvendelse til politiet, selv om han vidste, at politiet ville tale med ham.

Højesteret tiltrådte, at der af hensyn til sagens hidtidige forløb var bestemte grunde til at antage, at T på fri fod ville unddrage sig forfølgningen eller fuldbyrdelsen, hvorfor T skulle være fortsat varetægtsfængslet, indtil landsretten afsagde dom i ankesagen, jf. retsplejelovens § 769, stk. 3, jf. § 762, stk. 1, nr. 1.

Højesteret stadfæstede således landsrettens kendelse.

Dom for simpel restaurationsvold gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste

Dom afsagt den 13. april 2016, sag 183/2015

T var i landsretten fundet skyldig i på en natklub at have tildelt en kvinde et knytnæveslag i ansigtet efter en uoverensstemmelse med hende. Han var endvidere fundet skyldig i umiddelbart herefter at have tildelt kvindens veninde to slag i ansigtet, da hun henvendte sig til ham. Landsretten havde udmålt straffen til fængsel i 60 dage.

Sagen angik for Højesteret spørgsmålet om strafudmålingen, samt om straffen skulle gøres betinget evt. med vilkår om samfundstjeneste.

Højesteret fandt straffen på fængsel i 60 dage passende fastsat, men at der var grundlag for at gøre

straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste, jf. lov nr. 152 af 18. februar 2015 om ændring af straffeloven mv. Højesteret lagde vægt på, at T var ustraffet, at der var tale om simpel restaurationsvold efter en forudgående uoverensstemmelse med den ene af de forurettede, og at volden alene havde medført begrænsede skader. Henset til karakteren af den udøvede vold og T's alder var der ikke grundlag for at gøre straffen betinget uden vilkår om samfundstjeneste.

Højesteret ændrede herefter landsrettens dom, således at straffen blev gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Læs hele Højesterets dom her:

<http://www.hoejesteret.dk/hoejesteret/nyheder/Afgorelser/Documents/183-15.pdf>

Anklagemyndighedens anke afvist på grund af overskridelse af ankefristen

Kendelse afsagt den 20. april 2016, sag 260/2015

Sagen angik, om anklagemyndighedens anke af en sag om bl.a. kursmanipulation var rettidig, jf. retsplejelovens § 907, stk. 1. Hvis ikke anken var rettidig, var spørgsmålet, om anken alligevel skulle tillades, jf. retsplejelovens § 910, stk. 2.

Højesteret fastslog, at det efter § 907, stk. 1, 1. pkt., er en betingelse for ankens rettidighed, når anklagemyndigheden vil anke til skade for tiltalte, at ankemeddelelse er landsretten i hænde inden udløbet af ankefristen. Det er tilstrækkeligt, at ankemeddelelsen sendes pr. mail. Efter § 907, stk. 1, 2. pkt., er det yderligere en betingelse for ankens rettidighed, at genpart af ankemeddelelsen senest på ankefristens sidste dag sendes til tiltalte med anbefalet og med almindeligt brev.

Anklagemyndigheden havde på dagen for ankefristens udløb sendt ankemeddelelsen til landsretten pr. mail. Betingelsen i § 907, stk. 1, 1. pkt., var derfor opfyldt. Anklagemyndigheden sendte samme dag genparter af ankemeddelelsen til T1-T7 med anbefalet brev, men ved en fejl ikke tillige med almindeligt brev. Anklagemyndighedens anke var derfor ikke rettidig, jf. retsplejelovens § 907, stk. 1, 2. pkt.

Endelig fastslog Højesteret, at der ikke var grundlag for at se bort fra fristoverskridelsen, jf. retsplejelovens § 910, stk. 2. Anklagemyndighedens anke blev derfor afvist.

Landsretten var nået til samme resultat.

Hørings svar

Justitsministeriet

(Sendt pr. mail til:
straffuldbyrdelses-
kontoret@jm.dk og
pbj@jm.dk)

26. april 2016

Sagsnr. 2016-1902-0303, høring over udkast til lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Styrket indsats mod mobiltelefoner i fængsler m.v. II)

Justitsministeriet har den 13. april 2016 sendt udkast til lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. i høring.

Det foreslås bl.a., at en indsat, der uretmæssigt har medtaget, besiddet eller rådet over mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, og som i den anledning er ikendt disciplinærstraf efter § 36, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af denne bestemmelse, vil være afskåret fra at få udgang i en periode på 3 måneder regnet fra datoen for afgørelsen vedrørende disciplinærstraf.

I den anledning skal Landsforeningen af Forsvarsadvokater bemærke følgende:

Afskæring af en afsoners udgang i tillæg til en ikendt disciplinærstraf forekommer helt ude af proportioner. Udgang er et vigtigt led i resocialiseringen. Afskæring af udgang vil også kunne få den afledede konsekvens, at afsonerens prøveløsladelse kommer i fare, idet kriminalforsorgen ved vurderingen af tilrådeligheden af prøveløsladelse i praksis ses at lægge stor vægt på, at der har været et antal udgange (som er forløbet uden problemer). Lovforslaget ses ikke at forholde sig til denne problemstilling.

Med venlig hilsen

Kristian Mølgaard

Meddelelse 7

Frihedsberøvelse – Asylansøger

Udlændingelovens § 37, jf. § 36

Der var ikke grundlag for, at Københavns byret havde truffet bestemmelse om varetægtsfængsling af en asylansøger (A), der havde en verserende asylsag i Sverige. A var faldet i søvn i et tog i Sverige i forbindelse med, at han var på vej til et bryllup i Malmø. Ved en fejl vågnede A først op, da toget var kommet til Kastrup Lufthavn.

Kendelse afsagt af Østre Landsret den 29. april 2016, 4. afd. kære nr. S-829-16

”Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland

mod

A
(cpr.nr.)

(advokat L, besk.)

Ingen var indkaldt eller mødt.

A har kæret Københavns Byrets kendelse af 18. marts 2016 (SS 94.7098/2016), hvorved frihedsberøvelsen af ham, der fandt sted den 16. marts 2016, i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36, stk. 1, blev kendt lovlig og forlænget til den 13. april 2016.

Der fremlagdes fremsendelsesbrev fra byretten af 23. marts 2016, udskrift af retsbogen indeholdende den kærede kendelse, kæreskrift af 23. marts 2016 fra den beskikkede forsvarer, advokat L, og kæresvarskrift af 20. april 2016 fra anklagemyndigheden.

Det fremgår af sagen, at A den 16. marts 2016 henvendte sig til politiet i Københavns lufthavn, hvor han forklarede, at han var faldet i søvn i toget fra Kalmar til Malmø i forbindelse med, at han skulle have været til et bryllup. Han købte en billet tilbage til Sverige, men blev stoppet i lufthavnen og nægtet adgang til Sverige. Han fremviste svensk asylkort og forklarede, at han havde søgt om asyl i Sverige, idet hans børn er svenske statsborgere. Han har endvidere oplyst, at hans søster, bror og deres familier har haft opholdstilladelse i Sverige i flere år.

Det fremgår endvidere, at A den 2. september 2015 har søgt om asyl i Sverige, at asylsagen endnu ikke er afgjort, og at han ikke har søgt om asyl i andre lande.

Den 17. marts 2016 traf Udlændingestyrelsen beslutning om, at A skal udvises af Danmark med indrejseforbud i 2 år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt.

Politiet har den 22. marts 2016 anmodet Sverige om tilbagetagelse af A, jf. Dublinforordning III, artikel 18, stk. 1, litra b, og efter aftale med de svenske myndigheder er A den 5. april 2016 udsendt til Sverige.

Byretten har ved sagens fremsendelse henholdt sig til den trufne afgørelse.

Kæresagens akter var til stede.

Advokat L nedlagde i kæreskrift af 23. marts 2016 påstand om løsladelse på vilkår om, at A melder sig til en myndighed i Sverige som dokumentation for, at han er tilbage, jf. udlændingelovens § 34. Det er til støtte herfor anført blandt andet, at der ikke er nogen væsentlig risiko for, at han forsvinder, hvis han løslades. Frihedsberøvelsen er på baggrund af en konkret og individuel vurdering af A's personlige forhold særligt belastende for ham. Han er en ældre herre på 70 år, der er faldet i søvn i toget på vej fra Kalmar til Malmø, hvor han skulle til bryllup. Han stod af i lufthavnen og bad politiet om hjælp. Hele hans familie er i Sverige, og han har ingen interesse i at tage til Danmark. Hans søster, bror og deres familier har haft opholdstilladelse i Sverige i flere år, og A er kommet til Sverige for nylig. A's asylsag skal behandles i Migrationsværket i Sverige den 27. april 2016, og han er meget nervøs for, hvad der sker, hvis han ikke er i Sverige og ikke møder op.

Det er endvidere gjort gældende, at politiet ikke har undersøgt A's forhold. I akterne står, at hans adresse er ukendt, der er ikke gjort forsøg på at tage kontakt til hans familie, og i et skema er afkrydset en række ting, som han ikke har forstået, og derfor ikke har ønsket at underskrive. Han havde bl.a. ønsket at tale med Dansk Flygtningehjælp, hvis han var blevet det forklaret.

Efter udsendelsen af A til Sverige har advokat L oplyst, at hun opretholder kæremålet, da byretten ikke burde have truffet afgørelse om frihedsberøvelse.

Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland har i ankesvarskrift af 20. april 2016 blandt andet anført:

”Det er således Nordsjællands Politi, UCN’s, opfattelse, at betingelserne for frihedsberøvelsen af udlændingen ikke længere var opfyldt efter den 17. marts 2016, idet frihedsberøvelsen ikke var nødvendig for at sikre muligheden for en udsendelse af udlændingen, da de i § 34 nævnte foranstaltninger var tilstrækkelige.

Nordsjællands Politi, UCN, finder således, at frihedsberøvelsen herefter har været uberettiget.”

Efter votering afsagdes følgende

k e n d e l s e :

Henset til, at anklagemyndigheden nu er enig i, at der ikke var grundlag for frihedsberøvelse af A efter udlændingelovens § 37, jf. § 36, da Københavns Byret traf afgørelse om dette, kan grundlaget for varetægtsfængsling som sket ikke anses for at have foreligget.

T h i b e s t e m m e s :

Påstanden om varetægtsfængsling af A burde ikke være taget til følge ved byrettens kendelse.”